

ПРОЛОГ

Цей чоловік збирається мене прикінчити.
У його очах палає жага вбивства. Мій життєвий досвід підказує, що я в страшній небезпеці. Цей чоловік не чекатиме пояснень. Він не дасть мені й секунди, щоб перевести подих. Він *покінчить* зі мною.

У цьому задушливому, тісному приміщенні — тільки ми вдох. Він подбав про це: стежив за мною, дочекався моменту, коли я залишуся на самоті, а потім зачинив за нами двері. Й ось ми тут.

Він може зробити зі мною все, що забажає. Ніхто не знає, де я.

Мій ніс розбитий, можливо, навіть зламаний. Кров тече з ніздрів теплими цівками й стікає по губах. У неї металічний присмак. Удар кулаком у ніс — одна з перших дій, до яких він вдався замість привітання. Так він дав мені зрозуміти рішучість своїх намірів.

— Я зламаю кожну кістку у твоєму тілі, — шипить він мені в обличчя.

Не жартує. О боже, він говорить *абсолютно* серйозно.

Хто б міг подумати, що цей день завершиться саме так? Якби у мене було хоч якесь уявлення, на що здатний цей чоловік, усі б мої ранкові рішення були інакшими. Як тільки думка про те, що я можу із цим впогатися, спала мені до голови? Із самого початку в мене не було й шансу. Якби ж знати про це раніше.

Але я тут із власної провини. Це все моя жахлива помилка.

І тепер уже надто пізно.

1. МІЛЛІ

— Я переріжу тобі горлянку, Міллі Келловей. Не з *таких* слів хочеться починати свій день.

Проте саме так мене зненацька вириває з глибокого, сповненого марень сну цей ранішній телефонний дзвінок. Тримаю телефон біля вуха, гадаючи, чи не був цей жорстокий, загрозливий шепіт частиною мого сновидіння. Зрештою, кого будять обіцянками перерізати горло?

Що ж, мабуть, мене.

— Перепрошую? — кажу я у телефон, все ще хрипким спросоння голосом.

Перевертаюся на бік і протираю очі, намагаючись остаточно прокинутися. Певно, я неправильно почула. Може, замість того, щоб перерізати мені горло, незнайомиць на тому кінці лінії насправді хоче урізати ліміти мого поліса автомобільного страхування.

— Ти мене почула, — гарчить низький та зловісний чоловічий голос. — Ти запхала свого носа куди *не слід*, і тепер ти за це заплатиш.

Він витримує коротку паузу, даючи мені час переварити цю нову порцію інформації, а потім додає:

— Я вбиватиму тебе повільно й болісно, Міллі Келловей.

Ні, це точно не сон. Це, безумовно, реально і явно стосується мене, про що свідчить неодноразове називання мого повного імені. Я не можу вдати, що хтось помилився номером, чи це якийсь спам-дзвінок. Але це не перша смертельна погроза на мою адресу й далеко не остання.

Однак, я не в захваті від того, що вона пролунала в день мого весілля.

Кажуть, дощ у день весілля — на щастя. Смертельні погрози в день весілля? Сумніваюся. Утім, я точно знаю, як розібратись із цим мудаком.

— Іди до біса, — спокійно відповідаю, а потім натискаю великим пальцем на червону кнопку на екрані, завершуючи дзвінок.

Кидаю телефон назад на тумбу, де він весь вечір заряджався поруч із капою, яка мала б завадити мені скреготіти зубами уві сні, якби я хоч колись не забувала її надівати на ніч. Я не дозволю цьому дзвінку зіпсувати мені настрої. Я схильна драгувати людей своїми вчинками, і смертельні погрози у такому разі неминучі, але вони завжди були не більше, ніж порожніми словами. Я до цього вже звикла.

І я *не дозволю* цьому зруйнувати мій день.

Повертаю голову поглянути на свого нареченого, який заворушився під боком. Мелодія дзвінка могла розбудити Ензо, але, слава богу, він не чув, що той покидьок мені сказав. Якби він дізнався, що хтось мені погрожує, то не на жарт розлютився б. Здійняв би цілу бурю, думаю, навіть запропонував би піти в *поліцію*. А це останнє, чого я сьогодні хочу.

Я не подарую цього дня якомусь невпевненому в собі мудаку. Сьогодні є лише я та Ензо. Сьогодні ми станемо чоловіком і дружиною.

— Міллі? — бурмоче він низьким, сонним голосом з італійським акцентом. — Хто телефонував?

— Телемаркетолог, — брешу я.

Він кривиться, бо ненавидить, коли вони дзвонять. Знав би він правду, злився б ще більше. Але я не збираюся йому розказувати. Хіба що це повториться, тоді муситиму зізнатися. Але не сьогодні.

Ензо тре очі, намагаючись сісти. Чорне волосся стирчить угору, а на обличчі денна щетина, проте мій наречений найсексуальніший саме зранку. І це *багато* про що говорить, адже його стандартний рівень сексуальності й так доволі високий. Відтак ковдра зсувається, оголюючи підтягнуті м'язи його грудей, і я геть забуваю про той дурний телефонний дзвінок.

Усього через чотири години він стане моїм чоловіком. Моїм *чоловіком*. Ми одружимося: з обручками й усім іншим. Попри те, що ми вже давно зустрічаємося і пройшли разом крізь вогонь і воду, я ніколи до кінця не вірила, що цей день колись настане.

Обережно кладу долоню на свій округлий живіт. Як не стараюся, не можу забути, що ми одружуємося саме через *це*. Коли Ензо зробив мені пропозицію, він виголосив цілу промову про те, як із першої секунди нашого знайомства знав, що я — та сама, і як він хоче присвятити мені все своє життя. Але пропозицію зробив через *тиждень* після того, як я пові-

домила йому про свою вагітність. Збіг у часі важко не помітити.

— Як почувашся? — він зауважує, що я торкаюся свого живота, і схвильовано супить брови. — Досі нудить?

Ензо був справжнім героєм під час моїх жахливих нападів нудоти в першому триместрі. Купив мені три види імбиру, але це, на жаль, лише тричі підтвердило, що я ненавиджу імбир. Купив дифузор, бо чув, що ароматерапія може допомогти, проте й це не спрацювало. Він навіть прочитав книжку про точковий масаж і провів мені індивідуальний сеанс, який зрештою закінчився сексом, і, варто визнати, на деякий час таки *допоміг* забути про нудоту. Однак ніщо не давало тривалого результату. Ще минулого місяця я блювала щодня. Іноді декілька разів на день. Було зовсім не весело.

Утім, як-то кажуть, — усе, що не вбиває, робить сильнішим. Якщо я можу впоратися з блюванням двічі на день, то я можу впоратися і з болягузливим гівнюком, який погрожує мені телефоном.

Крім того, я знаю, хто це такий. Гаразд, може, я й не знаю його імені, але за останні кілька років я допомогла багатьом жінкам утекти від чоловіків-тиранів. Ось так і нажила собі серед них кількох ворогів. Не знаю, хто саме погрожував перерізати мені горло, але майже впевнена, що цей чоловік один із них.

— Усе гаразд, — моя усмішка спочатку здається вимушеною, але варто мені побачити, як кутики його губ піднімаються, — і вона стає широкою. — Просто схвильована сьогоднішнім днем.

— Я також, — він тягнеться до мене руками й притискає до себе. — Не можу дочекатися одруження з тобою.

Коли він це каже, я почувуюся, не побоююсь цього слова, *щасливицею*. Ніколи в житті я не могла сказати, що мені у чомусь пощастило: удача рідко бувала на моєму боці. Але в цей момент я почувуюся найбільшою щасливицею у світі.

Мушу визнати, наше весілля аж ніяк не можна назвати традиційним. Церемонія буде невеликою: ми одружимося в мерії Мангеттену, в крихітній капличці, яка, подекують, більше нагадує конференц-залу із незначними декораціями. До того ж не забуваймо, що я вагітна. Але що кому до того? Найважливіше те, що ми пройдемо крізь решту нашого життя разом, і це єдина людина, з якою я б хотіла розділити цю подорож.

Крім того, є ще одна річ, яка зробить цей день особливим.

2

— М'яли? — шепоче Ензо в моє волосся, притискаючи до мене в ліжку. — Секс уранці в день весілля — це погана прикмета?

Хороше питання. Як би сильно мені не хотілося, щоб відповідь була «ні», я все ж відчайдушно жадаю продовжити низку везінь у своєму житті.

— Імовірно, — визнаю я.

Його обличчя хмурніє.

— Ти впевнена?

— Знаєш, — кажу, — нам навіть не слід було бачити одне одного сьогодні.

— Справді? — Ензо спантеличено обводить поглядом нашу крихітну оселю. Ми поселилися у маленькій однокімнатній квартирці в Бронксі, у якій вітальня об'єднана з кухнею. — Куди ж я маю піти, щоб не бачити тебе?

— Це радше правило для багатіїв, у яких є друзі з гостьовими спальнями, де можна переночувати.

— Ненавиджу багатіїв, — він цілує мою шию, від чого по всьому тілу пробігають сироти. — Оскільки ми *вже* почали порушувати правила, то непогано було б продовжити, хіба ні?

Погана це прикмета чи ні, але будь-якого іншого дня я була б безсила йому опиратися. Але сьогодні день мого весілля. Я маю сходити в душ, переконатися, що сукня добре сидить, зробити пристойну зачіску й нанести макіяж, який не обмежиться одним лише аптечним бальзамом. Лець стримуюся, щоб не піддатися.

— Мабуть, не варто. Мені треба зібратися.

— Зібратися? — він здається розгубленим. — Але ж наше весілля через чотири години.

— Правильно. *Всього лише* через чотири години.

Ензо насуплюється, але неохоче відпускає мене у ванну. Чоловіки цього просто не розуміють. Мені довелося попросувати білу сорочку, яку він сьогодні одягне, бо йому таке навіть на думку не спало б, попри те, що вона була *явно* неприйнятно зім'ята. Він витратить п'ять хвилин у душі, витре рушником волосся,